

Nr 13

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till kungörelse om ändring i livsmedelsstadgan den 21 december 1951 (nr 824).

Genom en den 22 januari 1960 dagtecknad proposition, nr 54, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av andra lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över inrikesärenden, anhållit om riksdagens yttrande över följande

Förslag

till

Kungörelse

om ändring i livsmedelsstadgan den 21 december 1951 (nr 824)

Härigenom förordnas, att 4 §, 99 § 1 mom., 100 § samt 108 § 1 och 3 mom. livsmedelsstadgan den 21 december 1951¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Gällande lydelse)

4 §.

Såsom tillsats till livsmedel, som framställs eller beredes för avsalu, får, där annat ej framgår av bestämmelse i denna stadga, användas allenast vara eller ämne, som efter prövning i den ordning 5 § stadgar godkänts såsom tillsats för livsmedlet i fråga. Denna bestämmelse gäller dock icke tillsats, som användes vid tillredning av s. k. färdiglagad mat.

Godkännande, som i nästföregående stycke sägs, erfordras icke be-

(Föreslagen lydelse)

4 §.

1 mom. Såsom tillsats till livsmedel, som framställs eller beredes för avsalu, får, där annat ej framgår av bestämmelse i denna stadga, användas allenast vara eller ämne, som efter prövning i den ordning 5 § stadgar godkänts såsom tillsats för livsmedlet i fråga. Denna bestämmelse gäller dock icke tillsats, som användes vid tillredning av s. k. färdiglagad mat.

Godkännande, som i nästföregående stycke sägs, erfordras icke be-

¹ Senaste lydelse av 108 § 1 och 3 mom., se SFS 1955:258.

(Gällande lydelse)

träffande vara — annan än färgämne — som utvunnits ur djur eller växt genom torkning, värmebehandling, urlakning med vatten eller behandling av rent mekanisk natur, ej heller beträffande koksalt, socker och andra sockerarter, ättika och etylalkohol samt giftfria essenser för lukt- eller smaksättning.

Beträffande *vitaminisering* av livsmedel gäller vad därom är särskilt stadgat.

99 §.

1 m o m. Hälsovårdsnämnd äger — — — rörelsens innehavare.
Är ej för underlåtenhet att ställa sig föreläggandet eller förbudet till efterrättelse särskild påföljd bestämmd i denna stadga eller annan allmän författning eller i föreskrift, som utfärdats med stöd av denna stadga, äger nämnden i föreläggandet eller förbudet föreskriva vite för sådan underlåtenhet.

100 §.

Finner tullmyndighet, när livsmedel införes till riket, anledning antaga, att varan är av sådan beskaffenhet, att hälsovårdsnämnds ingripande är påkallat, skall tullmyndigheten genast underrätta hälsovårdsnämnden därom. Finner tullmyndig-

(Föreslagen lydelse)

träffande vara — annan än färgämne — som utvunnits ur djur eller växt genom torkning, värmebehandling, urlakning med vatten eller behandling av rent mekanisk natur, ej heller beträffande koksalt, socker och andra sockerarter, ättika och etylalkohol samt giftfria essenser för lukt- eller smaksättning.

2 m o m. Livsmedel, vid vars framställning eller beredning använts annan tillsats än sådan som enligt bestämmelserna i 1 mom. må förekomma i livsmedlet i fråga, får icke införas till riket för att saluhållas eller för att användas vid framställning eller beredning för avsalu av livsmedel.

3 m o m. Beträffande framställning och införsel av vitaminiserade livsmedel gäller vad därom är särskilt stadgat.

99 §.

För underlåtenhet att ställa sig av nämnden meddelat föreläggande eller förbud till efterrättelse äger nämnden föreskriva vite.

100 §.

1 m o m. Finner tullmyndighet, när livsmedel införes till riket, anledning antaga, att varan är av sådan beskaffenhet, att hälsovårdsnämnds ingripande är påkallat, skall tullmyndigheten genast underrätta hälsovårdsnämnden därom. Finner

(Gällande lydelse)

heten i sådant fall uppenbart, att varan bör omhändertagas av nämnden, skall tullmyndigheten kvarhålla varan i avvaktan på nämndens beslut i frågan.

(Föreslagen lydelse)

tullmyndigheten i sådant fall uppenbart, att varan bör omhändertagas av nämnden, skall tullmyndigheten kvarhålla varan i avvaktan på nämndens beslut i frågan.

2 m o m. Den som till riket inför livsmedel för att saluhålla detta eller använda det vid framställning eller beredning för avsalu av livsmedel skall till tullmyndigheten avgiva skriftlig förklaring, att varan icke innehåller annan tillsats än sådan som enligt bestämmelserna i 4 § 1 mom. må förekomma i livsmedlet ifråga. Kommerskollegium äger dock efter samråd med medicinalstyrelsen, veterinärstyrelsen och statens institut för folkhälsan meddela föreskrifter om undantag från skyldigheten att avgiva förklaring som nu sagts.

Livsmedel som ankommer till riket men enligt bestämmelserna i 4 § 2 mom. ej får införas må, om annat ej följer av vad i denna stadga eller eljest är föreskrivet, under tullkontroll utföras på de villkor och i den ordning tullstadgan föreskriver i fråga om returfortullning. Sker ej återutförelse inom föreskriven tid, tillfaller varan kronan.

108 §.

1 m o m. Med dagsböter straffes

1) den som framställer eller bereder livsmedel för avsalu eller servering i strid mot bestämmelserna i 3 eller 4 § eller 65 § 2 mom.;

2) föreståndare för yrkesmässig tillverkning av charkuterivaror, där-

108 §.

1 m o m. Med dagsböter straffes

1) den som framställer eller bereder livsmedel för avsalu eller servering i strid mot bestämmelserna i 3 §, 4 § 1 mom. eller 65 § 2 mom.;

2) den som till riket inför eller söker införa livsmedel i strid mot bestämmelserna i 4 § 2 mom.;

3) föreståndare för yrkesmässig tillverkning av charkuterivaror, där-

(Gällande lydelse)

est av företaget saluhålles vara med sammansättning stridande mot bestämmelser meddelade i eller med stöd av 66 § samt han vid tillverkningen uppsåtligen eller av oaktsamhet åsidosatt honom enligt 3 mom. nämnda paragraf åvilande skyldighet;

3) den som saluhåller eller till annan överlämnar livsmedel i strid mot bestämmelserna i 7 eller 38 §, 48 § andra stycket, 65 § 3 mom. eller 70 §;

4) den som saluhåller livsmedel under benämning, som avses i 35 §, utan att angivna förutsättningar för benämningens användande föreligga;

5) den som bryter mot någon av bestämmelserna i 51 §, 58 § andra stycket, 64 § 1 mom. första stycket sista punkten samt 74 och 83 §§;

6) den som eljest saluhåller visst slag av livsmedel eller livsmedel med viss benämning i strid mot eller utan att iakttaga i denna stadga givna föreskrift för livsmedel av ifrågavarande slag eller för livsmedel, som saluhålles under ifrågavarande benämning.

Förutsättning för ansvar jämlikt någon av punkterna 3)—6) här ovan är, att vederbörande ägt eller bort äga kännedom om livsmedlets verkliga beskaffenhet.

3 m o m. Förseelse, som i 1 mom. 2) avses, må ej av allmän åklagare åtalas utan medgivande av statens jordbruksnämnd,

(Föreslagen lydelse)

est av företaget saluhålles vara med sammansättning stridande mot bestämmelser meddelade i eller med stöd av 66 § samt han vid tillverkningen uppsåtligen eller av oaktsamhet åsidosatt honom enligt 3 mom. nämnda paragraf åvilande skyldighet;

4) den som saluhåller eller till annan överlämnar livsmedel i strid mot bestämmelserna i 7 eller 38 §, 48 § andra stycket, 65 § 3 mom. eller 70 §;

5) den som saluhåller livsmedel under benämning, som avses i 35 §, utan att angivna förutsättningar för benämningens användande föreligga;

6) den som bryter mot någon av bestämmelserna i 51 §, 58 § andra stycket, 64 § 1 mom. första stycket sista punkten samt 74 och 83 §§;

7) den som eljest saluhåller visst slag av livsmedel eller livsmedel med viss benämning i strid mot eller utan att iakttaga i denna stadga givna föreskrift för livsmedel av ifrågavarande slag eller för livsmedel, som saluhålles under ifrågavarande benämning.

Förutsättning för ansvar jämlikt någon av punkterna 2) eller 4)—7) här ovan är, att vederbörande ägt eller bort äga kännedom om livsmedlets verkliga beskaffenhet.

3 m o m. Förseelse, som i 1 mom. 3) avses, må ej av allmän åklagare åtalas utan medgivande av statens jordbruksnämnd.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 juli 1960.

Propositionens huvudsakliga innehåll

Genom propositionen föreslås, att i livsmedelsstadgan införes bestämmelser om importförbud beträffande livsmedel innehållande tillsats som icke får förekomma i livsmedel, tillverkat inom landet. Stadgeändringen är avsedd att träda i kraft den 1 juli 1960.

Inledning

Medicinalstyrelsen har i skrivelse den 19 juni 1958 hemställt om viss ändring i livsmedelsstadgans bestämmelser om tillsatser till livsmedel såvitt gäller importerade livsmedel. Över medicinalstyrelsens skrivelse har efter remiss yttranden avgivits av statens institut för folkhälsan, generaltullstyrelsen, statens jordbruksnämnd, kommerskollegium, samarbetskommittén för hälsovårdsnämnderna i rikets större städer, varudeklarationsnämnden, Sveriges köpmannaförbund, Sveriges grossistförbund, Sveriges industriförbund samt Sveriges lantbruksförbund. Vid remissvaren har fogats, av generaltullstyrelsen yttranden från tuldirektionerna i Stockholm, Göteborg och Malmö, av kommerskollegium yttranden från Sveriges kemiska industrikontor och från samtliga handelskamrar i riket samt av samarbetskommittén för hälsovårdsnämnderna i rikets större städer yttranden från hälsovårdsnämnderna i Borås, Eskilstuna, Gävle, Göteborg, Hälsingborg, Linköping, Malmö, Norrköping, Stockholm, Uppsala, Västerås och Örebro.

Beträffande innehållet i skrivelsen och de yttranden, som avgivits däröver, får utskottet hänvisa till den redogörelse härför som finnes intagen i propositionen s. 9—14.

Gällande bestämmelser

Livsmedelsstadgan den 21 december 1951 (nr 824) innehåller bl. a. vissa bestämmelser om hur livsmedel skall vara beskaffade för att få tillverkas och saluhållas här i riket. Beträffande livsmedel i allmänhet finnes sålunda i 4 § en föreskrift av innehåll, att såsom tillsatser vid framställning eller beredning för avsalu av livsmedel får användas — förutom vissa oskadliga essenser, kryddor samt animaliska och vegetabiliska produkter — endast sådana varor och ämnen som efter prövning blivit godkända av vederbörlig myndighet. Med tillsats förstås enligt 1 § 3 mom. vara eller ämne, som är avsedd att, i allmänhet i ringa mängd, tillföras livsmedel — utan att ingå i detsamma som råvara — för att påverka dess färg, smak, konsistens eller hållbarhet eller för annat liknande ändamål och alltjämt finnes kvar i det färdiga livsmedlet.

Godkännande av tillsats till livsmedel skall enligt 5 § meddelas av kommerskollegium, som även äger meddela bindande förklaring, huruvida vara

i visst fall är att anse såsom tillsats till livsmedel. Kommerskollegium skall, enligt vad som vidare stadgas i paragrafen, upprätta och årligen offentliggöra förteckning å godkända tillsatser till livsmedel.

Saluhållande och försäljning av livsmedel som innehåller icke godkänd tillsats har icke generellt förbjudits i livsmedelsstadgan. I allmänhet kan ett ingripande mot grossist eller detaljhandlare, som säljer sådant livsmedel, ske endast om varan kan antagas vara skadlig att förtära eller eljest otjänlig till människoföda (7 § 1 mom.). Dock må nämnas, att livsmedelsstadgan beträffande mjölk, smör och vissa andra varor innehåller särskilda bestämmelser, som för dessa livsmedel innefattar en strängare reglering än som följer av 7 § 1 mom.

Den lokala livsmedelskontrollen åvilar enligt 88 § inom varje hälsovårdsområde vederbörande hälsovårdsnämnd. Enligt 92 § är hälsovårdsnämnd behörig att taga prov för undersökning av livsmedel, som är avsett till försäljning eller servering, vare sig anledning till anmärkning mot varan förekommit eller ej. I avvaktan på utgången av sådan undersökning kan nämnden med stöd av 93 § förbjuda saluhållande av varan, om den kan misstänkas vara skadlig eller otjänlig till människoföda. 94 § utrustar hälsovårdsnämnd med befogenhet att i vissa fall omhändertaga och oskadliggöra livsmedel som enligt stadgan icke får saluhållas. I 99 § har upptagits en generell bestämmelse om tvångsmedel som står hälsovårdsnämnd till buds gentemot den som icke iakttagit livsmedelsstadgans bestämmelser. Hälsovårdsnämnd får sålunda utfärda föreläggande och förbud — i vissa fall i förening med vite — för efterlevnaden av stadgan eller av föreskrift som utfärdats med stöd av denna, och stundom kan hälsovårdsnämnd även låta verkställa åtgärd på annans bekostnad.

108 § 1 mom. innehåller bestämmelser om straffansvar bl. a. för den som framställer eller bereder livsmedel för avsalu i strid mot bestämmelserna i 4 § och för den som saluhåller livsmedel i strid mot bestämmelserna i 7 §. Förutsättning för ansvar är i det sistnämnda fallet, att vederbörande ägt eller bort äga kännedom om livsmedlets verkliga beskaffenhet. Straffet är i båda fallen dagsböter. Enligt 108 § 2 mom. äger domstol, när någon fälles till ansvar för överträdelse som avses i 1 mom., förklara, att det varuparti som överträdelsen gäller skall förklaras förverkat. Kan egendom som sålunda skolat förverkas ej tillrättaskaffas, skall domstolen förplikta den tilltalade att utgiva dess värde.

Livsmedelsstadgan upptager icke några bestämmelser som syftar till att åstadkomma en allmän kontroll av beskaffenheten av importerade livsmedel. Åtskilliga bestämmelser i stadgan, särskilt sådana som reglerar hur livsmedel skall vara beskaffat för att få saluhållas här i riket, torde dock indirekt återverka på importen på det sättet, att importörerna i eget intresse nödgas vidtaga erforderliga kontrollåtgärder. Såsom förut nämnts förbjuder stadgan emellertid icke själva saluhållandet av livsmedel med icke god-

känd tillsats, och ej heller har import av sådant livsmedel uttryckligen förbjudits. Beträffande tullmyndigheternas granskning av livsmedel, som införas till riket, har i 100 § endast föreskrivits, att tullmyndighet, som finner anledning antaga att livsmedel är av sådan beskaffenhet att hälsovårdsnämnds ingripande är påkallat, genast skall underrätta nämnden därom. Finner tullmyndigheten uppenbart, att varan bör omhändertagas av nämnden, skall varan kvarhållas hos tullen i avvaktan på nämndens beslut i frågan.

Departementschefen

Föredragande departementschefen, statsrådet Johansson, har anfört:

»Med tillkomsten av 1951 års livsmedelsstadga infördes en förhandskontroll av tillsatser till livsmedel. Förbud stadgades — med vissa undantag — att vid livsmedelstillverkning använda annan tillsats än sådan som godkänts av kommerskollegium. Under förarbetena till livsmedelsstadgan diskuterades även tanken på förbud mot saluhållande av livsmedel med icke godkänd tillsats. Saluförbud ansågs emellertid icke böra tillgripas beträffande andra varor än sådana som vore skadliga att förtära eller otjänliga till människoföda.

Syftet med berörda bestämmelser om förhandskontroll är huvudsakligen att skydda allmänheten mot livsmedel innehållande tillsatser, som kan tänkas vara hälsofarliga men vilkas verkningar i medicinskt hänseende är otillräckligt utforskade. Från flera håll har nu påpekats, att det i handeln förekommer livsmedel som innehåller icke godkända tillsatser och att dessa tillsatser i vissa fall misstänkes vara skadliga utan att detta dock med någon större grad av tillförlitlighet kan påvisas. Då det här rör sig om importerade varor, har livsmedelsstadgans bestämmelser om användning av tillsatser vid tillverkningen av livsmedel icke ansetts tillämpliga, och icke heller har ingripanden till skydd för konsumenterna ansetts kunna ske i behövlig omfattning med stöd av livsmedelsstadgans bestämmelser om förbud mot saluhållande av skadliga eller otjänliga livsmedel. Försök att förmå importörer att frivilligt avstå från import och försäljning av varor med icke godkända tillsatser har icke alltid lett till önskat resultat.

Under återopande av bl. a. nu anförda förhållanden har medicinalstyrelsen hemställt om sådan ändring av livsmedelsstadgan, att allmänheten kan skyddas mot olämpliga tillsatser även i importerade livsmedel. Remissinstanserna har allmänt uttalat sig för att en sådan ändring kommer till stånd.

För egen del anser jag det otillfredsställande, att samma möjligheter icke föreligger att ingripa mot olämpliga tillsatser i utländska som i svenska livsmedel. En ändring i detta förhållande är angelägen i första hand från hälsovårdssynpunkt men även av den anledningen, att, om den nuvarande

ordningen bibehålles, utländsk livsmedelsindustri med export på Sverige får en sakligt omotiverad fördel i konkurrensen med svensk industri.

Såsom medicinalstyrelsen framhållit i sin skrivelse kan det angivna syftet nås på olika sätt. Det första av de alternativ styrelsen tagit upp går ut på en komplettering av bestämmelserna i 4 § livsmedelsstadgan med ett förbud mot införsel av livsmedel som innehåller tillsats som icke får förekomma i inhemskt livsmedel. Det andra alternativet är, att i 7 § införes ett förbud mot saluhållande av livsmedel — både importerade och inhemska — med tillsats som icke är tillåten enligt 4 §. I det sista fallet skulle tydligen straff kunna drabba icke blott den som importerar eller tillverkar livsmedel av otillåten beskaffenhet utan även grossist eller detaljhandlare som saluför sådant livsmedel.

Vid all lagstiftning på livsmedelskontrollens område bör enligt min uppfattning tillses, att erforderliga regleringar av produktion och handel icke genomföres på sådant sätt, att varuutbytet onödigtvis försvåras eller störes. Från denna synpunkt synes alternativet med importreglering vara att föredraga. Gentemot alternativet med ett allmänt saluförbud mot livsmedel med icke godkänd tillsats kan nämligen med fog invändas, att det innebär en utvidgning av livsmedelsregleringen utöver vad som i och för sig är nödvändigt för att få importerade livsmedel under samma kontroll som nu gäller för inhemska.

Otvivelaktigt måste en importreglering komma att i någon mån tynga handeln med livsmedel. Såsom kommerskollegium påpekat i sitt remissvar är det emellertid tämligen givet att en exportör måste hålla sig underrättad om och anpassa sin tillverkning efter importbestämmelserna i andra länder, och för den svenske importören kan det icke möta några större svårigheter att ge exportören besked om vilka varor och ämnen som finns upptagna i kommerskollegiets förteckning över godkända tillsatser. Självfallet bör tillses, att den svenska regleringen i fråga om tillåtna tillsatser i livsmedel icke utan vägande skäl medför hinder mot införsel i Sverige av livsmedel som får saluhållas i andra länder med jämförlig livsmedelsstandard. Innebörden av en reglering av det slag som här diskuteras är att importen i princip underkastas samma bestämmelser som den inhemska tillverkningen. Liknande bestämmelser finns i övriga nordiska länder och i andra europeiska länder med vilka Sverige har ett omfattande varuutbyte. Med hänsyn härtill och då kommerskollegium, enligt vad kollegiet upplyst, har möjlighet att snabbt taga ställning till fråga om godkännande av tillsats, som tidigare icke upptagits i den svenska listan över tillåtna tillsatser, synes regleringen inte behöva medföra något nämnvärt hinder för den ordinära importhandeln med livsmedel. Är med hänsyn till livsmedlets beskaffenhet särskild skyndsamhet av nöden, synes även provisoriskt godkännande avseende enbart det aktuella varupartiet kunna komma i fråga.

Skall man välja vägen över en importreglering måste man emellertid enligt min mening nöja sig med en förenklad kontroll från tullmyndigheternas sida. I allmänhet torde det vara tillräckligt med att importören till tullmyndigheten avger en skriftlig förklaring att varan i fråga icke innehåller annan tillsats än sådan som är tillåten enligt gällande svenska bestämmelser. För att kontrollen icke skall komma att omfatta varuslag i vilka tillsatser över huvud taget icke brukar förekomma, bör undantag kunna göras från skyldigheten att avgiva skriftlig förklaring. Undantag bör även eljest kunna göras för sådan import, beträffande vilken tillräckliga garantier kan anses föreligga att de svenska villkoren kommer att vara uppfyllda. Det bör lämpligen ankomma på kommerskollegium att efter samråd med andra myndigheter med sakkunskap på området — medicinalstyrelsen, veterinärstyrelsen och statens institut för folkhälsan — avgöra vilka undantag som sålunda kan vara motiverade. Med den här förordade lösningen blir kontrollen från tullens sida enkel, och i förening med stickprovundersökningar i lämplig omfattning bör förfarandet kunna ge tillräcklig trygghet.

Det skydd för konsumenterna mot olämpliga importerade livsmedel, som enligt vad förut sagts är behövt, bör enligt min mening således anordnas på det sättet, att i 4 § införes en bestämmelse med förbud mot införsel av livsmedel innehållande tillsats som icke får förekomma i inom landet tillverkat livsmedel. Skyldigheten för importör att vid importen avgiva förklaring om varans beskaffenhet kan lämpligen inskrivas i 100 §, som behandlar tullmyndigheternas uppgifter i samband med livsmedelskontrollen. Sistnämnda författningsrum bör även kompletteras med föreskrift om hur det skall förfaras med livsmedel som anländer till svensk tullstation men som enligt nu föreslagna regler icke får införas till riket. Ytterligare bör importförbudet straffsanktioneras genom ett tillägg till 108 § 1 mom. om ansvar för den som inför eller söker införa livsmedel i strid med bestämmelserna i 4 §. Straffet bör här liksom vid användandet av otillåten tillsats vid livsmedelstillverkning vara dagsböter. Till skillnad från vad som gäller vid sistnämnda slag av överträdelse bör däremot straff kunna ådömas endast om vederbörande ägt eller bort äga kännedom om att livsmedlet innehöll otillåten tillsats.

Samtidigt med nu föreslagna författningsändringar bör även göras en jämkning i 99 § livsmedelsstadgan. Den rätt som där stadgas för hälsovårdsnämnd att förbinda ett föreläggande eller förbud med vite är begränsad till sådana fall då särskild påföljd ej är bestämd för underlåtenhet att ställa sig föreläggandet eller förbudet till efterrättelse. Skäl kan emellertid stundom föreligga att föreskriva vite för att framtvinga iakttagandet av en bestämmelse, som redan är straffsanktionerad. Denna möjlighet är av betydelse för att man skall komma till rätta med fortsatt tredska efter utdömande av straff, antingen då ytterligare straff ej kan ådömas eller då

2 — *Bihang till riksdagens protokoll 1960. 9 saml. 2 avd. Nr 13*

ett kanske relativt ringa förnyat bötesstraff icke kan förväntas förmå vederbörande att vidtaga viss åtgärd. I nyare författningar har därför ej sällan den berörda begränsningen i myndighets rätt att förelägga vite borttagits. Detta gäller bl. a. 1958 års hälsovårdsstadga. Livsmedelsstadgans bestämmelser i ämnet bör uppenbarligen anpassas till vad som gäller enligt den nya hälsovårdsstadgan, eftersom det även enligt livsmedelsstadgan ankommer på hälsovårdsnämnd att förelägga vite.»

Utskottet

Utskottet har ej funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag. På grund härav får utskottet hemställa, att riksdagen i anledning av förevarande proposition, nr 54, måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t giva till känna, att riksdagen icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag.

Stockholm den 17 mars 1960

På andra lagutskottets vägnar:

EDVIN JACOBSSON

Vid detta ärendes behandling har närvarit

från första kammaren: herrar Nils Elowsson, Sunne, fru Carlqvist, herrar Eric Carlsson, Kaijser, Edström* och Oscar Carlsson*;

från andra kammaren: herr Jacobsson i Tobo, fröken Wetterström*, herr Bengtsson i Varberg, fröken Sandell, fröken Höjer, herrar Johansson i Södertälje, Gustavsson i Alvesta och fru Svensson*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.